

Crònica

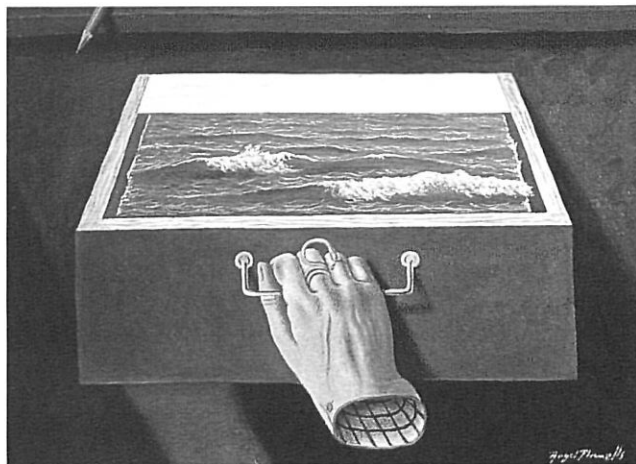
El retrobament amb un gran surrealista

La iniciativa de la Fundació Àngel Planells, afegida a la coproducció del Museu d'Art de Girona i l'Obra Social Caja Madrid, han aconseguit donar cos a una exposició que ha permès retrobar-se, i en molts casos descobrir, l'obra surrealista d'un dels més grans artistes catalans del gènere del somni, l'inconscient i la fantasia.

Àngel Planells, nascut el 1901 a Cadaqués i mort a Barcelona el 1989, va viure gran part de la seva vida a Blanes, on hi ha la seu de la fundació que du el seu nom. En aquest mateix municipi, concretament a la magnífica Casa Saladrigas, es va inaugurar a mitjan març el periple de l'exposició «Planells surrealista». La següent aturada l'ha fet, amb un esplèndid muntatge, al Museu d'Art de Girona, i finalment tanca el seu itinerari a Barcelona, a l'Espai Cultural Caja Madrid de la plaça Catalunya, on s'exhibeix del 5 de juliol al 27 d'agost. Es tracta de la més important i justa exposició que s'ha fet mai d'aquest artista, perquè ha aconseguit reunir prop d'una setantena de pintures realitzades entre els anys 1929 i 1981 i posar el nom d'Àngel Planells en un pla destacat de la història de l'art català.

Coetani de Salvador Dalí, a qui es va avançar en l'art de la imaginació,

va veure estroçada la seva incipient carrera artística a causa del servei militar i, sobretot, de la Guerra Civil. La postguerra va ser negra i dura per a Planells, que es va veure obligat a tirar endavant amb una pintura convencional de paisatges, marines i natures mortes. Amb el pas del temps, però, va poder recuperar l'art que més el fascinava, un surrealisme molt personal que sorgia de la combinació dels seus vacil·lants estats d'ànim i la notable influència de les lectures d'Edgar Allan Poe i la psicoanàlisi de Sigmund Freud. Un surrealisme també molt català, interessat en autors estrangers com Magritte i Tanguy, però que defugia l'ortodòxia de l'estil parisenc. «M'agrada la claredat del país que m'ha fet com sóc», deia l'artista aferrat a la seva terra, mentre altres com Miró i el mateix Dalí es tutejaven amb l'avantguarda internacional passant temporades lluny d'aquí.

Àngel Planells. *El calaix de les sorpreses*, 1974.

«Planells surrealista», que es complementa amb un acurat catàleg, permet de resseguir algunes de les principals icones de l'artista i, amb aquestes, les seves passions més íntimes: la lluna com a al·legoria de la reflexió i la creativitat que emergeixen durant

la nocturnitat, la papallona com a símbol de renovació, la dona i el cavall com a referències constants a la sexualitat i els instints més salvatges, i també el joc i la finestra com a recursos d'alliberament.

Tina Casademont

«La ciutat dels llibres» i dels escriptors

Programa «La ciutat dels llibres», de televisió de Girona, TVGI, conduït per Xavier Carmaniu, amb entrevistes a escriptors gironins.

Fa anys, quan la llibreria 22 va invitar l'escriptor Eduardo Mendoza a fer l'obertura de l'acte de concessió dels Premis de Novel·la Curta Just Manuel Casero, va dissertar sobre els llibres i la televisió. La conclusió va ser (irònicament) que com que tots els programes que

ens oferia la *tele* eren tan avorrits, et feien venir ganes de retornar a la lectura. Per tant no era necessari fer un programa sobre llibres, entre altres coses perquè seria tan avorrit com els altres programes.

Per a la gent del món del llibre, durant molts anys el programa de referència

sobre llibres era el mític «Apostrophe» que es feia a la televisió francesa, conduït pel periodista (que venia del món de l'esport i que era un gran lector) Pivrot. Fa uns quants anys, a aquest periodista se li va entregar el premi Jordi Xifra Heras. En un sopar, reduït, ens va comentar que ja no feia el programa, entre altres coses perquè tenia una audiència de tres-cents mil espectadors i tal com estaven de controls ja no era rendible.

Les nostres televisions de cada dia sempre han tingut aquesta assignatura pendent: la de fer un programa que «funcionés» sobre llibres. Les aventures no han estat del tot encertades i a més han durat poc i els han programat a deshores.

La nostra *tele* de Girona, TVGI, que ara està celebrant els seus vint anys de vida, encara sota la direcció del seu exdirector Enric Matarrodona va idear un programa de llibres, en el qual els protagonistes fossin els escriptors gironins, conduït pel periodista i historiador Xavier Carmaniu,

amb el títol de «La ciutat dels llibres».

Aquest espai, sense grans pretensions, ha aconseguit allò tan difícil en el món de la televisió de fer dir «mira què fan». Xavier Carmaniu ens ha mostrat, apropat i fet conèixer, sempre des d'un segon pla i amb la discreció suficient, uns autors de Girona i les seves rodelles. Personatges que molts de nosaltres els tenim «vistos» però no gaire coneguts. Els ha fet parlar dels seus llibres, també, de les seves referències i gustos literaris. Ha estat com si estiguéssim al sofà de casa amb ells; assistim a una tertúlia gens pedant, i sí distreta, amena i profitosa.

De vegades, com ha passat amb «La ciutat dels llibres», fer un programa amb ganes i sense pretensions aconsegueix que l'espectador se'l miri amb interès i que en demani més. Esperem que aquesta experiència no s'acabi i que tingui continuïtat. És un luxe que no podem perdre.

Guillem Terribas

Xavier Carmaniu amb Josep M. Terricabras.

TELEVISIÓ DE GIRONA

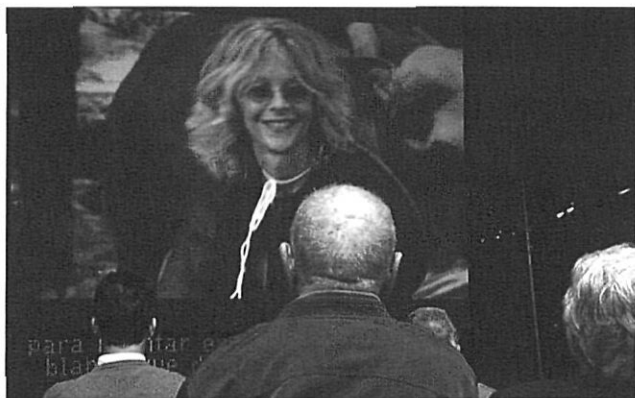
Un festival necessari

A Sant Feliu de Guíxols, conjuntament amb el Prat de Llobregat i Tortosa, s'ha celebrat la dotzena edició del Festival Internacional de Cinema del Medi Ambient de Catalunya.

Quan ja fa molts anys vaig descobrir —gràcies al Dr. Joaquim Montoriol— les autèntiques causes de la desaparició de la selva amazònica, per culpa principalment de tres grans multinacionals molt poderoses i conegudes, de les quals la majoria, per no dir tots, consumim els seus productes, vaig quedar esborronat, paralytitzat, trist, sensibilitzat. Ara, a sobre, el perill d'extinció del pulmó més gran de la terra ha crescut i, amb la tranquil·litat i la ingenuïtat dels cànids, TV3 ens avisa que cada minut en desapareixen 28 hectàrees!, l'equivalent a 28 illes de l'Eixample barcelonina o 28 estadis de futbol, per plantar-hi soja per alimentar la ramaderia europea! Passa desapercebut.

Per això cal, i molt, un certamen com el Festival Internacional del Medi Ambient de Catalunya, i la seva tasca de sensibilització, de denúncia, d'involucrar. Un festival —ha estat el primer de fer-ho— que tracta i concreta en imatges les problemàtiques medioambientals i socials amb estrenes cinematogràfiques, compromeses, de realitzadors independents i la participació d'importants cadenes de televisió mundials. Un festival prestigiós i reconegut internacionalment. Un Festival cosmopolita, amb pel·lícules i documentals que enguany provenien de països tan diversos com Costa Rica, Canadà, Estats Units, Cuba, Suècia, Argentina, Suïssa, Estònia, Turquia,

Un moment de la projecció.

Espanya, Polònia, Austràlia, Regne Unit, Israel o Brasil. Un festival que mostra la lluita contra els latifundis improductius i els terratinents, les transformacions socials dels barris, les visions dels seus mons de nens de distint origen, el canvi climàtic, dones exiliades, el debat sobre l'aigua, la lluita per sobreviure a les capitals, els sense sostre, la recuperació de la música indígena a la selva, la lluita d'un poble indígena pel reconeixement com a nació —els sona?—, la situació de la dona gitana actual, un any de la vida d'un expresidiari, nens del carrer, refugiats, la lluita per mantenir sistemes de vida mil·lenaris, la controvèrsia medioambiental i dels drets humans de les empreses petrolieres, els problemes polítics socials relacionats amb els problemes hídrics, joves practicants de diverses religions, la discriminació i recel de comunitats immigrants en ple cor d'Europa, la lluita

d'uns apassionats activistes pel medi ambient, la vida d'un jove immigrant amb discapacitat física, la influència de l'energia en la nostra vida diària, els diversos universos de tots els mons que s'hi retraten...

Un festival que en aquesta edició, la dotzena, ha sigut el de la diversificació en tres punts de la geografia catalana: Sant Feliu de Guíxols, el Prat de Llobregat i Tortosa. I amb vista a l'any vinent, l'organització es planteja portar-lo també a les comarques de Lleida. Un reordenament que ha afectat la direcció, ja que Claudio Lauria ha deixat pas a Jaume Gil, un veterà del certamen, que ha seguit la mateixa línia de programació i ha mantingut la temàtica ecològica, però recuperant els llargmetratges de ficció. I s'ha rescatat el premi per incentivar la producció de cinema espanyol i independent.

Xavier Colomer-Ribot

Gestió de l'aigua i de les conques fluvials

Els dies 14 i 15 de juliol de 2005 es va celebrar a la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona la sisena edició de l'Escola Internacional de Medi Ambient, enguany dedicada a la gestió de l'aigua i les conques fluvials i organitzada per l'Institut de Medi Ambient de la Universitat de Girona i el Consorci Alba-Ter.

L'esdeveniment arribà en un moment en què qual-sevol informació referent a l'aigua i la seva gestió resultava especialment candent, atesa la greu sequera que havia experimentat el país en els mesos que el precedien.

Així, la plena vigència de l'anomenat «decret de sequera» impulsat pel Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat de Catalunya, la recent expiració definitiva del famós transvasament de l'Ebre i les polèmiques derivades de la implantació de la Directiva Marc de l'Aigua de la Unió Europea van ser omnipresents en el rerefons de ponències i converses informals entre els assistents a l'Escola.

Els objectius de l'Escola responien al seu caràcter internacional en pretendre aportar nous coneixements i experiències en la gestió de conques fluvials dins el nou enfocament que es desprèn de la implementa-

ció de la Directiva Marc de l'aigua a la política europea. I és que segons aquesta normativa, la conca fluvial és la unitat territorial sobre la qual s'ha de basar la planificació i la gestió de l'aigua.

L'estructura del curs també respongué conseqüentment al títol de l'Escola, en aquest cas a la segona part del seu enunciat: «de la teoria a la pràctica».

El primer bloc, que es desenvolupà durant la sessió matinal del primer dia de curs, es va dedicar a la gestió de l'aigua en un context de canvi, amb una presentació de les noves orientacions amb què s'afronta la gestió de l'aigua a Europa, Espanya i Catalunya davant l'actual context de canvi d'enfocament.

La programació reservada per a la tarda d'aquell primer dia versava sobre mètodes i instruments per a la millora de la gestió de l'aigua i les conques fluvials. S'hi van explorar els

La ressonància de Jaume Pol

Tenia 87 anys, però fins a l'últim dia el vam veure jove, despert, inquiet, irònic, nerviós, hiperactiu, sempre disposat a fer content algú, a afavorir una causa, organitzar un acte o celebrar un esdeveniment. Tenia una envejable fortalesa física, forjada en l'exercici constant de l'esport, però posseïa sobretot una fortalesa moral i exhibia un entusiasme permanent, una il·lusió inesgotable, una capacitat infinita per estar sempre a punt i anar sempre més enllà.

Jaume Pol va ser, des de petit, un esportista contumaç. Va jugar a futbol amb el Pedret -el seu barri-, el Salt, el Blanes, el Palafrugell... i el Deportivo de la Corunya. Va estar sempre al costat del Girona FC. Va fundar i entrenar els equips infantils de la penya Doble Set i altres equips juvenils. Va introduir el futbol sala a les comarques gironines.

Igualment des de petit, Jaume Pol va ser un apassionat de la ràdio. Amb el seu germà Paco va fer mil experiments pioners i va tenir cura durant trenta-sis anys dels serveis tècnics de Ràdio Girona. Allà va fer-hi amics per a tota la vida i s'hi va sentir vinculat sempre més com a expert, com a activista incansable i incombustible. Amb vells aparells de ràdio abandonats va començar una col·lecció que va esdevenir la més important de Catalunya i que regalà, l'any 1993, al Museu d'Història de la Ciutat. Aquells estris rudimentaris, conservats i reparats amb cura paternal, es mostren avui a les sales permanents del Museu i a moltes exposicions especialitzades com els prodigiosos vestigis del naixement d'una nova era de la comunicació.

L'any 1992, Jaume Pol va ser un dels portadors de la torxa dels Jocs de Barcelona. Voluntari olímpic, va encarnar sempre amb plenitud l'esperit del voluntariat i del servei gratuït a la ciutadania. En aquelles ràdios antigues que, gràcies a ell, encara funcionen, hi podem escoltar la ressonància de la seva veu i veure-hi encesa la llum de la seva generositat.

Narcís-Jordi Aragó

principals paràmetres i eines que s'estan emprant actualment per a la implantació dels preceptes de la Directiva Marc de l'Aigua a l'elaboració dels Plans de conca. Amb caràcter més prospectiu o propositiu es van aportar noves metodologies de classificació i gestió de conques fluvials. El segon dia de curs fou dedicat íntegrament al tercer bloc temàtic, de presentació d'estudis de cas. En aquest vessant més aplicat de l'Escola es van oferir experiències ben variades en gestió de conques fluvials a la Gran Bretanya, Itàlia, Alemanya, Catalunya i Andalusia.

En definitiva, el curs ha resultat ser el punt de trobada entre professionals, administracions, investigadors i estudiants per fer un enriquidor intercanvi de coneixements i enfocaments entorn d'una temàtica d'interès tan general com és la gestió de l'aigua. Si les propostes presentades acaben essent preses en consideració i adequades per a un món tan dinàmic com aquest en què vivim, només el temps ho dirà, però cal, almenys, reconèixer la invitació a la reflexió i al debat que Institut de Medi Ambient de la Universitat de Girona i Consorci Alba-Ter ens han ofert.

Albert Llausàs

Santa Caterina: expectació per l'arqueologia

Arqueòlegs de l'Institut del Patrimoni Cultural (UdG) excaven al centre de la ciutat de Girona per descobrir els vestigis d'un fragment del passat urbà.

Des del mes de maig d'aquest any, a la plaça de l'Hospital hi ha unes tanques que encerclen un gran forat, tot al voltant de l'antic Hospital de Santa Caterina. El carril de la circulació motoritzada ha quedat reduït a la mínima expressió i les places d'aparcament s'han reduït de manera més que dràstica, però els gironins, pel que sembla, no se n'han sentit gaire. Al contrari, la seva actitud és més aviat d'expectació, més que no pas d'incomoditat i desacord. Això és notori sobre-

tot quan alguns d'aquests gironins, sabedors que un s'anomena arqueòleg, li pregunten «què hi troben

allà». Cada dia hi ha una quota de curiosos que miren d'esbrinar-ho per ells mateixos. I és que, en efecte, a l'interior d'aquestes tanques un grup d'arqueòlogues o arqueòlegs, sota la direcció de l'experimentat arqueòleg Lluís Palahí, s'encarreguen de l'excavació de les estructures del subsòl.

Què hi trobem allà? Doncs una part de la ciutat

Excavacions davant de l'antic hospital de Santa Caterina.

Pardo Bazán, de pas per Girona

Recentment s'ha reeditat la literatura de viatges de l'escriptora gallega Emilia Pardo Bazán (1851-1921), però cal tornar a les edicions coetànies de l'autora de *Los pazos de Ulloa* per recuperar la mirada projectada cap a terres catalanes, ja que del llibre *Por la Europa católica* (1902) se n'ha esporgat precisament tota la part dedicada a Castella, Aragó i Catalunya. Carles Rahola ja havia testimoniat el pas de la comtessa de Pardo Bazán per Girona, una estada d'hores amb un llarg rès a la catedral. Des de Galícia estant, aquella figura de dama devota pren la veu per evocar el seu breu sojorn en terres gironines, després de passar per Sitges, Barcelona i Mataró. Hi apareix una Catalunya industriosa i moderna, que admira, a les pàgines dedicades a la colònia tèxtil de la Marfà a Mataró o a les del Cau Ferrat de Sitges, però també llegeix amb suspicàcia la remor política nacionalista a la premsa. El capítol dedicat a Girona pren una dimensió de somni en la mesura que és la descripció d'un record associat als seus desigs de migració i fugida. Així, es reveu per la Girona més pintoresca i «veneciana» i, encara impressionada pels porxos, pels carrerons costeruts, fa cap fins a la catedral. Vestit de seda carmesí, un canonge llegeix el seu llibre d'hores al claustre romànic, fins que l'escriptora el convenç perquè li ensenyi el tresor catedralici, la creu processional de perles sobretot. Després, sí, va restar més d'una hora meditant dins la nau gòtica.

Malgrat la petja inoblidable de Girona, la veritable meta del viatge era Figueres. La ciutat baluard contra Napoleó era un bon tast previ per la seva peregrinació cap al castell de Sant Ferran i veure-hi amb els seus ulls l'habitació on morí Álvarez de Castro. Les notes sobre Figueres, «poblacho sin bellezas ni recuerdos», li van valer unes cartes de protesta d'alguns lectors figuerencs, dolguts sobretot per la descripció d'una fonda local amb fortor d'allioli, llits antics i castellà a penes balucejat. Havent-hi arribat de nit amb el tren, finalment l'endemà va visitar el calabós del general, prop de la cort de cavalls, ennuvolada pels aromes de fonoll i pels somieigs d'heroïcitats tràgiques. Abans de gravar amb la seva agulla de pit un *graffitti* en aquelles parets, Pardo Bazán va deixar-se endur per la imaginació, rememorant batalles, drames i epopeies, subjugada per la mitologia dels setges que el seu amant Pérez Galdós havia convertit en un *Episodio nacional*. Al capdavall, no va trobar diferència perceptible entre la Girona literària i la Girona que va conèixer. Defensora ardent del naturalisme literari i alhora romàntica fins al moll de l'ós, feminista i conservadora, divorciada i catòlica, cosmopolita i carlina, Emilia Pardo Bazán assumia les seves contradiccions polèmiques batejant-se com a «eclectica».

Josep Pujol i Coll

avui desapareguda, illes de cases amb algun carrer transversal que ocupaven l'espai de la plaça Pompeu Fabra. Alguns dels immobles que configuraven aquesta part, els recorden els gironins de força edat; no cal que sigui gaire edat, tanmateix, ja que els immobles més propers a la plaça de Catalunya foren enderrocats cap als anys 60 del segle passat. Sense anar més lluny, determinades accions de *Los cipre-*

ses creen en Dios de J. M. Gironella, retrat prou detallat de la Girona de preguerra, tenen com a escenari el carrer del *pavo*, corresponent ni més ni menys que a la vorera de l'antic hospital i que els més joves no se'ns acudiria mai d'anomenar carrer. L'altra meitat de les estructures, la que mira cap a la Gran Via, sí que costarà més de recordar: va ser enderrocada a mitjan segle XVII, d'acord

amb les obres de l'hospital que es traslladava en aquell moment dins les muralles de la ciutat, i per tant només la coneixíem en virtut de planimetria i documentació antigues. Unes i altres estructures tenen les seves fases inicials en els segles XIII-XVI, moment de forta urbanització del Mercadal. I l'arqueologia, a més de confirmar aquestes cronologies, ens permet de conèixer la configuració

d'aquests immobles en els diversos moments de la seva història.

Felicitem-nos-en: el coneixement d'aquest fragment del passat urbà és mèrit de la bona entesa de les administracions. La Generalitat de Catalunya (els equipaments de la qual a Girona s'han de traslladar a l'antic edifici), l'empresa pública GISA i l'Ajuntament de Girona, coneixedors de l'existència de restes arqueològiques en el solar que cal modificar, han sabut trobar una manera enraonada i satisfactòria per a tothom d'ajustar-se a la legislació vigent —sembla l'excepció, però hauria de ser la norma. I per fer-ho han encarregat l'execució dels treballs arqueològics a l'Institut del Patrimoni Cultural de la Universitat de Girona, que des de fa temps, mitjançant conveni amb l'Ajuntament, contribueix a la preservació i coneixement del passat històric i arqueològic de la ciutat. Gràcies a això, a més, els curiosos de cada matí poden seguir les evolucions dels treballs en uns plafons instal·lats davant la Casa de Cultura, que s'actualitzen cada mes. El funcionament modèlic d'aquests treballs, potser més que no pas l'espectacularitat de les restes, fa que l'expectació esdevingui, almenys als nostres ulls, satisfacció.

Marc Sureda

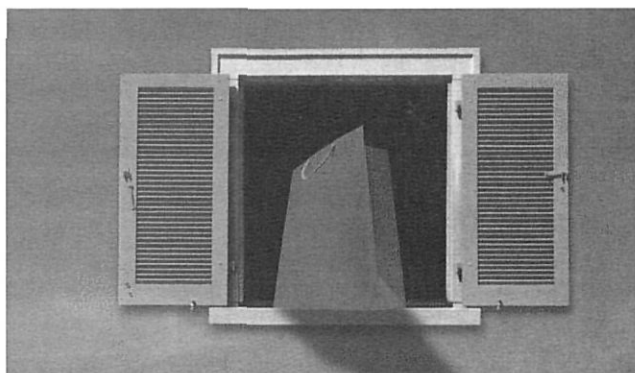
L'Espai capital

La inauguració el 24 de maig passat de l'Espai Gironès de Salt representa la creació de 700 llocs de treball directes i de més d'un centenar de botigues, i pretén revalorar l'àrea metropolitana gironina amb una nova embranzida econòmica i humana.

La vila de Salt és un dels indrets que més han patit les transformacions empresarials i econòmiques del final del segle XX a les nostres comarques, amb el tancament d'empreses provocat per la competència internacional. Per aquesta raó, l'obertura de l'Espai Gironès, realitzada el 24 de maig passat pel conseller de Governació i Administracions Públiques, Joan Carretero, i per l'alcalde saltenc, Jaume Torramadé, suposa l'intent d'injectar nova força al municipi gironí que ha estat, tradicionalment, un nucli d'acollida de població immigrant. Com a mostra de la importància d'aquest complex, cal apuntar que 60.000 persones varen passar el 28 de maig per les seves instal·lacions, acabades d'estrenar.

El multicinema Cinebox, inaugurat des d'aquest agost, té una superfície de 4.500 metres quadrats, 12 sales i 2.000 butaques. Aquestes xifres donen idea de l'ambició del projecte, encapçalat per la multinacional holandesa Amstelland MDC NV, i que compta amb la participació de 122 botigues i de nombrosos inversors gironins.

Les places de pàrquing arriben a 2.500 vehicles, i l'hotel del centre, que es té previst que obri les portes l'any vinent, tindrà 120 habitacions dobles i el seu edifici estarà inspirat en l'antiga fàbrica tèxtil Coma Cros. Com una mena de picada d'ulls al passat,

encarant el present. Un altre exemple que podem trobar és l'empresa Fòrum Sport, que aplega 68 socis, i que ven roba esportiva amb la particularitat de comptar amb venedors que són també esportistes: la botiga té 200 metres quadrats. L'Espai Gironès, amb 700 treballadors directes, però molts més d'indirectes, és potser, juntament amb l'augment espectacular de passatgers de l'aeroport de Vilobí,

un dels exemples positius de la renovació econòmica de les nostres comarques. Ara només cal que s'afermi i que, tal i com es preveu, sigui la punta de llança comercial de l'àrea metropolitana gironina, sense per això perjudicar el petit comerç de botiga tradicional. Tot plegat, amb la incògnita oberta del TGV i el seu possible impacte al territori.

Moisés de Pablo

Un mecanisme selectiu

Han passat de ser el que Narcís Fages de Romà qualificava com una representació de «lo mas florido, lo mas granado del país», a saber que avui són vistos sobretot com una representació d'aquelles famílies condemnades a ser història. Fa anys que Rosa Congost, Enric Saguer, Joaquim M. Puigvert, Pere Gifre i altres historiadors vinculats a l'Associació d'Història Rural de les Comarques Gironines estudien les transformacions socials del món de la pagesia. En *Els últims hereus*, un llibre col·lectiu, parteixen, és clar, dels seus coneixements històrics. Parteixen bàsicament, però, de trenta-cinc entrevistes i de quasi cent hores de gravació amb els hereus dels últims grans propietaris rurals de les nostres comarques, els hisendats. I el resultat és brillant, encara que em costa d'entendre que no hagin volgut personalitzar entre aquests trenta-cinc entrevistats cadascuna de les nombroses citacions textuals que transcriuen. Un periodista ho hauria fet; un historiador veig que no, no sé si perquè els historiadors volen arribar a allò que és més general, partint dels exemples d'alguns testimonis. Jo no sóc historiador, potser és per això que, vista de prop, la història és un paisatge ple de matisos i de particularitats, un paisatge que vessa per tots costats com aquell codonyer que s'escapava del quadre que volia pintar Antonio López a *El Sol del membrillo*. Al final no se'n va sortir, però la provatura de López va ser interessant; alligadora i lloable com ho és aquest llibre. Potser si, tal com indica Enric Saguer en el pròleg citant Eric Hobsbawm, estem d'acord a dir que «la memoria es menos un mecanismo de registro que un mecanismo selectivo, y la selección, dentro de unos límites, cambia constantemente», comença a ser hora de veure la vida de cadascú no tant com un testimoni que ens pot ajudar a corroborar unes hipòtesis, sinó com una aportació més que qüestiona en certa manera qualsevol hipòtesi. No em sembla, d'altra banda, que es pugui dir que no ha de ser també sempre aquest l'objectiu de totes les activitats intel·lectuals o artístiques. No m'ho sembla perquè, com hauria de passar amb l'art, la cultura o és viva i ho posa sovint tot en qüestió o no es pot escriure en majúscules.

Xavier Cortadellas